

Görünmez Çocuk

“Yer yuvarlağını düş gücü döndürür.”

Einstein

Görünmez olmayı çok isterdi. Ne zaman arkadaşlarıyla bir araya gelse, “Ah bir görünmez adam olsam!” derdi. Bütün gün bunu düşünür, bunu düşlerdi. Görünmezlik üstüne şiirler mırıldanır, öyküler, masallar kurardı.

Bu istek nereden çıkmıştı? Durup dururken aklına nereden gelmişti? Bilen yoktu.

Aslında, durup dururken gelmemişti. Durup otururken gelmişti.

Bir gün -gitsin gelmesin o gün, ne dün, ne bugün... Kimse yaşamasın, kimsenin başına gelmesin. Görmesin bilmesin- çocuk, salonda uçma denemeleri yapıyordu. Bir uçtu, iki uçtu. Çok başarılı bir uçuştı. Üçüncüde annesinin sinekten kolladığı, gözü gibi sevip yüzyıldır sakladığı vazoyu tuz buz etti. Yüz parçaya bölündü vazo.

Çok korktu, çok sıkıldı. Kolu kanadı kırıldı. Ne yapacağım şimdi diye düşünmeye başladı. Girip koltuğun altına, bir güzel saklandı.

Korkuyu büyütüp, soluk alamaz oldu.

Bir gün mü desem, bir ay mı, bir yıl mı sonra annesi geldi. Anne değil, yedi başlı bir devdi. Kendisinden önce soluğu, gümbürtüsü gelmişti.

“Doğan!” dedi. “Oğlum, nerdesin?”

Soluğu salonu doldurup perdeleri yellendirdi.

İyice sindi Doğan, iyice küçüldü. Sinek kadar, toz kadar oldu. Yine de tekerlek gözlü, acı sözlü annesi tarafından görüldü.

“Doğan! Ne arıyorsun koltuğun arkasında?”

Güzel günlerden arta kalan bir sesle, “Topumu arıyorum anne!” dedi.

Top deyince, top gibi patladı annesi. Semtin bütün camları kırıldı. Kulakları sağır eden bir sesle:

“Oğlum kaç kez söyledim, bu salonda top oynamaya diye!”

Bütün çocuklar bilirdi bunu. Yine de en güvenli yer salonlar, oturma odası diye düşünürlerdi.

Sokaklara inemezdi çocuklar. Aralıksız kamyonlar, arabalar, yayalar geçerci caddelerden. Top değmeden kırılırdı camlar. Bin el, bin ayak, bin göz olurdu insanlar. Ağızları mağaralar gibi açılırdı. Kısılmış, bastırılmış sesleri, sancılı gök gibi gürlerdi. Alıp gürzlerini palalarını, çekip eğri kılıçlarını kamalarını, üstlerine saldırırlardı. Kaçıp kurtulmasınlar diye de, “Tutun ha, yakalayın ha!” diye bağırırlardı. Canlarını zor kurtaran çocuklar, kurtuluşu evlerde bulurlardı. Anne eli, baba sopası, başkaları kadar acıtmazdı. Kılıçla kesmez ama sözle öldürürlerdi.

Koltuğun arkasına gizlenen Doğan'ı, ince boynundan tutup armut gibi sallandırdı annesi.

“Oğlum,” dedi. “Eşek oğlum, domuz oğlum, çakal oğlum!” Sevmesi kadar dövmesi, sövmesi, ilenmesi de ölçüsüzdü. Vur deyince öldürürdü.

Öyle korktu, öyle ürktü ki Doğan. “Ah şimdi görünmez olsaydım,” dedi.

Ha deyince, hu deyince olmuyordu. Görünmez olmanın da bir yolu, yöntemi vardı. Görünmez olmak, göz bağcı olmak zordu. Yolu uzun, yokuş ve dardı. Bu yolu seçenlerin önünde aşılmaz dağlar, kan köpük ırmaklar vardı.

Küçük Doğan, dilekte bulunmaktan öte bir şey yapamıyordu. Yapacak durumda değildi.

O gün canı çok yandı. Eşek sudan gelinceye değin dövdü annesi.

Doğan'ı en çok seven, en çok döven annesi ve öğretmeni. Sevgiyle de vurulsa...

Doğan, çok yaramazdı. Durmadan yaramazlık yapar, kuralları çiğner, kırıp dökerdi. Elinde değildi, içinde, onu sürekli iten, dürtükleyen bir güç vardı. Söz geçiremiyordu dürtükleyen isteklerine.

Aslında çok sevimli, çok becerikliydi Doğan. Kendini savuna savuna konuşma yeteneği ve becerisi gelişmişti. Çok güzel konuşuyordu. Ayrıca dövüle dövüle derisi kalınlaşmış, kulağı uzamıştı. Hem beden, hem düşünce olarak yaşıtlarından ilerideydi. Ne ki, bilgili, görgülü, sevimli olması onu dövülmekten kurtaramıyordu.

Gizlene saklana geçiyordu günleri... O, sürekli kovalanan bir avdı.

Gün gün görünmezlik kapısını zorluyordu. Bir gün açacaktı, biliyordu. Gününü saatini kolluyordu.

Bir gün, kalemını kırdığı arkadaşşı bağırđı:

“Öğretmenim! Doğan kalemimi kırdı!”

Başka bir çocuk:

“Öğretmenim! Doğan saçımı çekti!”

“Öğretmenim! Doğan durmadan itiyor beni!”

Öğretmen şaşırdı. Doğan bir anda her yerde olamazdı. Birini itse, diğeriinin saçını çekemezdi. Yakınan, sızlanan çocuklar ayrı sıralarda oturuyorlardı. Hiçbirinin yanında Doğan yoktu. Gidip sırasına baktı. Doğan, bir damla su olup, sıranın altına aktı.

Doğan hem vardı, hem yoktu.

Şaşırdı öğretmen. Çantasını alıp gözlüğünü taktı. Sonra dönüp yeniden baktı.

Aynı anda, hem önden hem arkadan, “Öğretmenim, Doğan arkadaş defterimi yırttı!” diyen eller kalktı.

Öğrenmen delirdiğini düşünüp yerine oturdu. Yanlış gördüğünü, yanlış duyduğunu sandı.

Sıraların üzerinde gezinen Doğan değil, bir sanrıydı. Durdu düşündü: ‘Yarın sağlık merkezine gideyim.’

Sonunda zil çaldı, herkes evine gitti.

Doğan, içeri girmeden birkaç cama taş attı. Camlar indi ama kimse aşağıya inmedi. “Doğan, yine mi sen?” demedi.

Her zamanki gibi, saç savura girdi içeri. Çantayı bir yana attı, kitapları bir yana. Gidip divana uzandı. Annesinin saldırısına karşı, savunma yolları aradı.

Biliyordu, bekliyordu annesi yine bir sürü soru sıralayacaktı:

“Neden geç kaldın oğlum?”

“Neden çantayı ortalığa bıraktın?”

“Neden sabah hazırladığım kahvaltıyı yememişsin?”

“Neden kazağını giymeden gitmişsin?”

‘Neden tek tek sormaz annem? Okul yönetimi gibi neden yazılı savunma istemez? Neden soluk almaz, neden kızmadan sormaz?’

Durdu düşündü.

Ne desin, nasıl desin, hangi sorudan başlasın? Hangisini öne alsın, hangisini geçiştirsin? Nerede kızsın, nerede sussun?

Her zamankinin tersine gülerek geldi annesi. Yerdeki çantayı, çok doğalmış gibi yakınmadan, sızlanmadan kaldırıp yerine koydu. Pantolonunu, ceketini okşayarak askıya astı. Yenmeyen kahvaltıyı çöpe döktü. Giyilmemiş kazağı dolaba yerleştirdi. Önlüğünü giyinip mutfağa gitti.

Doğan, sessizce izliyordu. ‘Annem beni görmedi,’ dedi. Öğretmeni de görmemişti.

‘Yaşasın! Görünmez oldum. Artık istediğim gibi davranabilirim. Gidip bakkaldan istediğim kadar tıkınacak ıvır zıvır alabilirim...’

Topunu çıkarıp, birkaç kez şut çekti. Annesi yanından geçti ama hiçbir şey demedi.

Artık özgürdü. İstedliğini yapabilirdi. Şutlamaya ara verip aşağıya indi. Bakkala girip sormadan, izin almadan birkaç çikolata alıp çıktı. Bakkal sesini çıkarmadı. Annenden izin aldın mı, diye sormadı. Yazılacak mı,

ödeyecek misin, demedi. Borç toplamını söylemedi. O çıkınca, bakkal defterini açıp üç yerine, dört yazmadı.

Çayevinin önünden geçerken, çaycıya çarptı. Devrilip döküldü bardaklar. Çaycı “Yandım ana!” dedi ama Doğan’a bir şey söylemedi. Yalnızca kendisine kızdı:

“Ben de iyice salaklaştım! Bu gidişle...”

O, artık görünmüyordu. Bundan kuşkusuz yoktu. Sonunda dileği gerçekleşmişti. Artık o bir göz bağıcıydı.

Yanından geçen kızların saçını çekti. Yaşlı bir teyzeyle dil çıkardı. Koca bir kamyonun önüne durdu.

Kimse ses çıkarmadı. Bir şey demedi. Sürücü, arabayı sola kırdı. Gidip yaşlı bir nineye tosladı. Eski topraktı nine. Taş gibi, kaya gibiydi. Arabayı un ufak etti. Ama ona bir şey olmadı.

Doğan, yaptıklarıyla kaldı. O hem var, hem yoktu. Dövülmekten, azarlanmaktan kurtulmuştu. Artık canı yanmayacaktı. Artık korkudan dudakları uçuklamayacaktı. Sakınmayacak, saklanmayacak, kendini savunmak zorunda kalmayacaktı.

Yeni öğrendiği bir sövgüyü ortalık yere savurup evin yolunu tuttu. Yanından geçen kediye tekme attı. Kedi savrulup karşı kaldırıma düştü. Ne kedi miyavladı, ne de hayvansever Panter Emel ses etti. Her şey çok doğal ve olağandı.

Görünmez biri olarak eve girdi. Girmediyse, yel gibi, bora gibi esti. Kapıyı çarptı, perdeleri savurdu. Oturmadan önce birkaç şut denemesi yaptı. Evde kırılacak bir şey kalmadığı için camlar kırıldı. Şangırdayıp aşağı indi.

